മഖാസ്വിദുൽ ജിഹാദും ഇഖാമതുശ്ശരീഅയും മഖാസ്വിദുശ്ശരീഅയും

അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ فك الله اسره

ജിഹാദിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും ശരീഅ സംസ്ഥാപനവും ശരീഅയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും

അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ فك الله أسره

ശരീഅ പരമ്പര

ഒന്ന്

ശരീഅത് സ്ഥാപിക്കുക അഥവാ ഇഖാമതു ശ്ശരീഅ എന്നാൽ എന്താണ്? 'നാം ശരീഅതിനെ കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കിയത് പോലെ അത് സ്ഥാപിക്കുക' എന്നാണോ അതിനർഥം? ഈ ധർത്തി എങ്ങനെയൊക്കെയായിരിക്കണമെന്ന് നാം ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയും നാം ആഗ്രഹിക്കുകയും പോലെ ആക്കുകയെന്നുമാണോ? തീർച്ചയായും അത് അങ്ങനെയല്ല. എങ്കിൽ പിന്നെ അതെന്താണ്, എങ്ങനെയാണ്?

അല്ലാഹു ആഗ്രഹിച്ചത് പോലെയാക്കുക എന്നതാണ് ശരീഅത് സ്ഥാപിക്കുക എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഇതാണ് പ്രഥമമായി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട അടിസ്ഥാന തത്വം.

അതായത്, ശരീഅതിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ അഥവാ ഉസ്വൂലുകൾ അവതരിക്കപ്പെട്ടതും പ്രയോഗവത്കരിക്കപ്പെട്ടതും എങ്ങനെയാണോ, അവ അതേപോലെ തന്നെ സ്വീകരിക്കുകയെന്നതാണത്. നമ്മുടേതായ ബോധ്യങ്ങൾക്ക് അനുസരിച്ച് അത് സ്വീകരിക്കുക എന്നല്ല.

ശരീഅത് സ്ഥാപിക്കുക എന്നാൽ ശരീഅത് അനുസരിച്ച് വിധി കല്പിക്കുക മാത്രമാണെന്ന ഒരു പൊതു ധാരണയിലാണ് ജനം, സത്യത്തിൽ അത് തെറ്റാണ്. നേതൃത്വത്തെ കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്, തിന്മകളിൽ നിന്നകന്ന് നിൽക്കുന്നത്, നന്മകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്, ആവശ്യക്കാരന് അന്നപാനീയങ്ങൾ നൽകുന്നത് ഒക്കെ ശരീഅത് സ്ഥാപിക്കലിലാണ് ഉൾപ്പെടുക.

വഴിയിൽ മദ്യപിച്ച് കിടക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി, ദാഹം കാരണം വെള്ളം ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അയാളെ അയാളുടെ മദ്യപാനത്തിന്റെ പേരിൽ ശരീഅത് അനുസരിച്ച് ശിക്ഷിക്കുകയാണോ ആദ്യം വേണ്ടത്, അതോ കുടിവെള്ളം നൽകി അയാളുടെ ദാഹം അകറ്റുകയോ? അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്താണ് അനിവാര്യത? അയാൾക്ക് ആദ്യം ദാഹജലം നൽകുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് ശരീഅത് നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ശിക്ഷാ നടപടി പിന്നീട് നടപ്പാക്കേണ്ടതാണ് എന്നതാണ് ശരിയായ നിലപാട്.

അശ്ലീല ചിത്രങ്ങൾ മായ്ച്ച് കളയലും, സംഗീതം നിരോധിക്കലും, പെണ്ണുങ്ങളെ ഹിജാബ് ധരിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കലും ഒക്കെയാണ് ശരീഅത് നടപ്പാക്കലെന്നും ധരിച്ച് വെച്ചിരിക്കുകയാണ് പലരും. ഇത്തരം പാപങ്ങൾ തെരുവോരങ്ങളിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ ശരീഅത് നടപ്പായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നും അവർ കരുതി. അല്ലാഹുവിന്റെ ശരീഅതിനെ കുറിച്ചുള്ള കുടുസ്സായ വീക്ഷണമാണിത്.

തൗഹീദിലേക്ക് ആളുകളെ ക്ഷണിക്കലും, ഫർദും വാജിബും ഉപദേശിക്കലും, അക്രമികളായ ശത്രുക്കളെ തുരുത്തലും ശരീഅത് സ്ഥാപിക്കൽ തന്നെയാണ്. ഇമാം ഇബ്നു തയ്മിയ്യ പറഞ്ഞു, "ഈമാന് ശേഷം ആക്രമിയായ ശത്രുവിനെ തുരുത്തുന്നതിലും വലിയ ബാധ്യതയില്ല"

അപ്പോൾ ഒരു മുസ്‌ലിം എവിടെ നിന്ന് തുടങ്ങണം?

അല്ലാഹു കല്പിച്ചതിൽ നിന്ന് തന്നെയാണ് ഒരോ മുസ്‌ലിമും തുടങ്ങേണ്ടതെന്നാണ് ശരിയായ ഉത്തരം. അതായത്, അല്ലാഹു നിർബന്ധമാക്കിയ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന്.

ഇസ്രായേല്യരിലെ ഒരു അഭിസാരിക ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞ ഒരു നായക്ക് വെള്ളം കൊടുത്തു കൊണ്ടാണ് സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചത്. ഒരു മിണ്ടാപ്രാണിക്ക് കുടിക്കാൻ വെള്ളം കൊടുത്ത് അവൾ സ്വർഗം നേടി. അതായത് മൃഗസംരക്ഷണം! ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ വകവെച്ച് കൊടുക്കുകയെന്നതാണ് നായക്ക് വെള്ളം കൊടുക്കുന്നതിലും മേന്മയേറിയതെന്ന് ലോകത്ത് ആർക്കാണ് അറിയാൻ പാടില്ലാത്തത്?!

ഥഖീഫ് ഗോത്രക്കാരുടെ ഇസ്‌ലാം സ്വീകരണ വേളയിൽ തങ്ങൾക്ക് സകാത് നൽകാൻ ആവുകയില്ലെന്ന് അവർ പ്രവാചകനോട് ഒഴികഴിവ് പറഞ്ഞു. അതേപോലെ മനാത വിഗ്രഹത്തെ സ്വകരങ്ങളാൽ തകർക്കാൻ നിർബന്ധിക്കരുതെന്നും അവർ പ്രവാചകനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

എന്തായിരുന്നു അവരോടുള്ള പ്രവാചകന്റെ സമീപനം?

സകാത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങളിൽ

ഒന്നാണെന്നോർക്കണം. എന്നിട്ടും അക്കാര്യത്തിൽ പ്രവാചകൻ അവർക്ക് ഇളവ് നൽകി.

അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ തെരുവുകളിൽ കാണുന്ന ദുർബലരായ മനുഷ്യരുടെ കാര്യമോ? നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന കുറെയേറെ അനുസരണക്കേടുകളൊക്കെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ നിത്യേനയെന്നോണം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണവർ. താടി വടിക്കുന്നത് അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തെറ്റല്ല. അത് നിഷിദ്ധമാണെന്ന അറിവ് അവർക്കില്ല. വസ്ത്രം നെരിയാണിക്ക് കീഴിൽ പോകുന്നത് അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിരോധിക്കപ്പെട്ടതല്ല. ചിത്രങ്ങൾ നിരോധിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന സാമാന്യ അറിവ് പോലും അവർക്കില്ല.

ഇതൊന്നും ഇസ്‌ലാമിന്റെ അർകാനിൽ പെട്ടതല്ലെന്ന് നാം ഓർക്കണം. എന്നാൽ ഥഖീഫുകാരുടെ വിഷയമോ? ഇസ്‌ലാമിന്റെ റുകുനുകളിൽ പെട്ട സകാത് തരില്ലെന്നാണ് അവർ നബിയോട് പറഞ്ഞത്. കുറച്ച് കാലത്തേക്കായിട്ട് നബി അത് അവർക്ക് അംഗീകരിച്ചു കൊടുത്തു. അപ്പോഴേക്കും അവരുടെ മനസ്സുകൾ ഇസ്‌ലാമിൽ പൂർണമായി പ്രവേശിക്കുമെന്ന് നബിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.

തഗ്‌ലിബിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ജിസ്‌യ തരില്ലെന്ന് ഖലീഫ ഉമറിനോട് പറഞ്ഞു. അറബികളായ തങ്ങൾ മറ്റ് മുസ്‌ലിംകളെ പോലെ സകാത് നൽകാമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാഗ്ദാനം. എന്തായിരുന്നു ഖലീഫ ഉമറിന്റെ പ്രതികരണം? നിങ്ങൾ

അതിനെ സകാത് എന്ന് വിളിച്ചുകൊൾക, ഞങ്ങളത് ജിസ്‌യയായി കണക്കാക്കി കൊള്ളാമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം അവരോട് പറഞ്ഞത്. അങ്ങനെ ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുകായിരുന്നു ഖലീഫ ഉമർ. ഖുർആനിലെ സാങ്കേതികതയാണ് ജിസ്‌യ എന്നോർക്കണം.

പിതാവായ ഇബ്റാഹീം പടുത്തുയർത്തിയ പോലെ കഅ്ബയെ അതിന്റെ പ്രഥമ തറക്ക് മുകളിൽ പുനർനിർമിക്കാനായിരുന്നു ഫത്ഹ് മക്കക്ക് ശേഷം നബി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ സമീപകാലത്തായി ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് കടന്നുവന്ന ഖുറയ്ശികളുടെ വിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിച്ച് നിർത്തുന്നതിനായി അവിടുന്ന് അതിൽ വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തു.

നബിയുടെ മസ്ജിദിൽ മൂത്രമൊഴിച്ച ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുന്ന് പക്ഷെ ആ മനുഷ്യനെ ശിക്ഷിച്ചില്ല. അതേപോലെ ഉഥ്മാന്റെ ഘാതകരെ സാഹചര്യം അനുകൂലമല്ലാതത്തിനാൽ ഖലീഫ അലി ശിക്ഷിച്ചില്ല. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ശിക്ഷാനടപടികൾ മരവിപ്പിക്കൽ തന്നെ ശരീഅത് നടപ്പാക്കലായിരിക്കും. ★

★ ഇസ്‌ലാമിലെ ശിക്ഷാ വിധി നടപ്പാക്ക (ഖിയാമുൽ ഹുദൂദ്) ലും ശരീഅത് നടപ്പാക്ക (ഖിയാമുശ്ശരീഅ) ലും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ കുറിച്ച് നമ്മുടെ ഈ '***ശരീഅത് പരമ്പര***'യിൽ പിന്നീട് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. - **അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ**

പറഞ്ഞുവന്നത്, നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനല്ല ശരീഅത് വന്നതെന്ന സത്യമാണ് നാം ആദ്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്നാണ്. നമ്മുടെ ഇച്ഛകൾക്കനുസരിച്ച് സ്ഥാപിക്കാനുമല്ല. മറിച്ച്, അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചത് അനുസരിച്ചാണത് നടപ്പാക്കേണ്ടത്. അതേപോലെ പ്രവാചകൻ താത്പര്യപ്പെട്ടത് പോലെയായിരിക്കണം അതിന്റെ സംസ്ഥാപനം. നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ പോലെയല്ല അതിന്റെ നിർവ്വഹണം നടക്കേണ്ടത്. നമ്മുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കനുസരിച്ചുമല്ല.

ഒരു വിഷയത്തെ കുറിച്ച് അറിവില്ലെങ്കിൽ വിജ്ഞരോട് ചോദിക്കുക എന്നതാണ് ബുദ്ധിമാന്മാരുടെ രീതി. **"നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിൽ ഉൽബോധനം ലഭിച്ചവരോട് നിങ്ങൾ ചോദിക്കുക"** (6 : 43). **""നിന്റെ അടുക്കൽ സുരക്ഷയെക്കുറിച്ചോ ഭയത്തെക്കുറിച്ചോ ഒരു വിവരം വന്നാൽ അവർ അതു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അവർ അതു റസൂലിന്റെയും അവരിൽ നിന്നുള്ള അധികാരികളുടെയും അടുക്കൽ കൊണ്ടു ചെന്നിരുന്നെങ്കിൽ, അതിന്റെ യാഥാർഥ്യം അന്വേഷിച്ചറിയാൻ കഴിവുള്ളവർക്ക് അതു മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു"** (4 : 83)

ഇസ്‌ലാമിലെ ശിക്ഷാ നടപടി

ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ഒരു വ്യഭിചാരിയെ ശരീഅത് അനുസരിച്ച് ശിക്ഷിക്കുക പൊതുവെ അസാധ്യമാണെന്ന് പറയേണ്ടി വരും. കാരണം, അയാളെ ശിക്ഷിക്കാൻ നാല് സാക്ഷികൾ വേണ്ടതുണ്ട്. ഓരോ സാക്ഷിയുടെയും മൊഴി അച്ചിട്ടത് പോലെ ഒന്നായിരിക്കുകയും വേണം. ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടെ മൊഴിയിൽ വ്യത്യാസം വന്നാൽ കുറ്റവാളി ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ല. എന്നല്ല, മൊഴി വിശ്വസനീയമല്ലെങ്കിൽ ആരോപണം ഉന്നയിച്ചവൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടാനും സാധ്യതയുണ്ട്. **"പവിത്രകളായ സ്ത്രീകളെ ആരോപിക്കുകയും നാല് സാക്ഷികളെ ഹാജരാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് എൺപത് അടി അടിക്കുകയും അവരുടെ സാക്ഷ്യം ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക; അവർ തന്നെയാണ് അതിക്രമകാരികൾ."** (അന്നൂർ 24 : 4). ഹിലാൽ ബിൻ ഉമ്മിയ്യ പറഞ്ഞു, നബി പറഞ്ഞു, "നീ നാല് സാക്ഷികളെ കൊണ്ടുവരിക. അല്ലെങ്കിൽ ആരോപണത്തിന്റെ പേരിൽ നിന്നെ ചാട്ടയടിക്കും" (സുനൻ നസാഈ 3469).

നാലുപേരുടെ സാക്ഷിമൊഴികൾ ഉണ്ടാവണം എന്ന ഉപാധി വ്യഭിചാരിക്ക് ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മാർഗം ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുന്നുവെന്നതാണ് സത്യം. കാരണം, ആരും പരസ്യമായി നാലാൾ കാൺകെ വ്യഭിചരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അയാൾ ഏർപ്പെട്ട കുറ്റകൃത്യം തെളിയിക്കേണ്ടതിനാവശ്യമായ സാക്ഷികളുടെ അഭാവം അയാളെ ശിക്ഷാ നടപടികളിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്തും.

നാലാൾ കാൺകെ വ്യഭിച്ചരിക്കുന്നവൻ അല്പം പോലും മാന്യത ശേഷിക്കാത്തവനാണ് എന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. അവർക്കെതിരെ സാക്ഷികൾ ഉണ്ടാവുകയും അവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ അപൂർവ്വമാണ്. ഇനി നാലാൾ സാക്ഷികളായി ഇല്ലെങ്കിൽ വ്യഭിചാരി പോലും ശിക്ഷാ നടപടിയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ കോടതി സമക്ഷം വന്ന് സ്വയം കുറ്റമേറ്റ് പറഞ്ഞവർ മാത്രമേ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയുള്ളു. അക്കാര്യത്തിലും അപവാദമുണ്ട്. അല്ലാഹു രഹസ്യമാക്കിയ പാപം പരസ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ലെന്നാണ് ശരീഅത് പറയുന്നത്. കോടതി മുൻപാകെയല്ലാതെ അത്തരം സംഗതികൾ വെളിപ്പെട്ടാലോ, വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടാലോ അല്ലാതെ അവരിൽ ശിക്ഷാ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ വ്യഭിചാരത്തെ കുറിച്ച് ഒരു അറിഞ്ഞാൽ അക്കാര്യം കോടതിയിലേക്ക് വലിച്ചിഴക്കാതെ രഹസ്യമാക്കി വെക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അയാളെ ഉപദേശിക്കുകയും നല്ലനടപ്പ് കൽപിക്കുകയും ചെയ്യണം. പാപവൃത്തിയിൽ നിന്ന് പശ്ചാത്തപിച്ച് മടങ്ങാൻ പ്രേരിപ്പിക്കണം. സഈദ് ബിൻ മുആസിൽ നിന്ന് ഇമാം മാലിക് ഉദ്ധരിക്കുന്നു,"അസ്‌ലം ഗോത്രജനായ ഒരാൾ വന്ന് ഖലീഫ അബൂബകറിനോട് പറഞ്ഞു, "ഞാൻ വ്യഭിച്ചരിച്ചിരിക്കുന്നു". അബൂബകർ ചോദിച്ചു, "എന്നോടല്ലാതെ മറ്റാരോടെങ്കിലും നീ ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?" അയാൾ പറഞ്ഞു, "ഇല്ല". അപ്പോൾ അബൂബകർ പറഞ്ഞു, "നീ അല്ലാഹുവോട് തൗബ ചെയ്യുക. അല്ലാഹു തന്റെ കാരുണ്യത്താൽ മറച്ച് വെച്ചത് നീയും മറച്ചുവെക്കുക. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു പൊറുക്കുന്നവനാണ്. തൗബ നല്ലൊരു ഇബാദതാണ്" (മുവത്വ, കിതാബുൽ ഹുദൂദ്,

ബാബു മാ ജാഅ ഫീ മൻ ഇഅ്തറഫ അലാ നഫ്സിഹി ബിസ്സിന 10508)

ചുമരുകളുടെ നാലതിരുകൾക്കുള്ളിൽ ഒരാൾ രഹസ്യമായി വ്യഭിചരിച്ചാൽ അതന്വേഷിച്ച് പോവുകയും അയാളെ നിയമത്തിന് മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ശിക്ഷിക്കലും ഒരു ഇസ്‌ലാമിക ഭരണകൂടത്തിന്റെ പണിയല്ല. കോടതി സമക്ഷം എത്തുന്ന വ്യവഹാരങ്ങൾ മാത്രമേ ശരീഅത് പ്രകാരം പരിഗണിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ.

യുദ്ധസമയത്ത് ശിക്ഷ (ഹദ്ദ്) ഇല്ലെന്നത് ഇസ്‌ലാമിലെ പ്രഖ്യാപിത നിലപാടാണ്. പ്രവാചകന്റെ നിർദേശം ഈ വിഷയത്തിൽ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നബി പറഞ്ഞു, "യുദ്ധസമയത്ത് കൈവെട്ടില്ല" (തിർമുദി). അതന്റെ ഉദ്ദേശ്യ ലക്ഷ്യങ്ങൾ (മഖാസ്വിദ്) വിശദീകരിച്ച് കൊണ്ട് ഇമാം ഔസാഇൗ പറയുന്നു, "യുദ്ധത്തിൽ ശത്രു സാന്നിധ്യത്തിൽ ശിക്ഷകൾ നടപ്പാക്കുകയില്ല. ശിക്ഷ ഭയന്ന് ആൾ നമ്മെ വിട്ട് ശത്രു പാളയത്തിലേക്ക് മാറാൻ ഇടയുണ്ടെന്നതാണ് കാരണം". ഒരു ശിക്ഷാ നടപടി ശത്രുവിന് ഗുണകരമാകാതിരിക്കാനും, വ്യക്തിക്ക് ദോഷകരമാകാതിരിക്കാനുമാണ് ഇസ്‌ലാം ഈ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഖലീഫ ഉമർ യുദ്ധഭൂമിയിലെ സൈനികത്തലവന്മാർക്ക് ഇങ്ങനെ പ്രത്യേകം എഴുതിയത്, "യുദ്ധവേളയിൽ നിങ്ങൾ ചാട്ടയടിക്കരുത്".

ഇമാം ഇബ്നു ഖയ്യിം പറയുന്നു, "യുദ്ധസമായത്ത് അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷാനടപടി താൽക്കാലികമായി

നിർത്തിവെക്കും. അല്ലാഹുവിന് പോലും ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ചില സംഗതികളിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ നയിക്കപ്പെടാതിരിക്കാനാണത്. അഭിമാന ബോധവും ദേഷ്യവും നിമിത്തം ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടവൻ സത്യനിഷേധികൾക്കൊപ്പം ചേരാനിടയുണ്ട്"

പിതാവിന്റെ അനന്തരസ്വത്തിൽ പുത്രന് രണ്ടും പുത്രിക്ക് ഒരു വിഹിതവുമാണുള്ളതെന്നത് ഇസ്ലാമിലെ സുവ്യക്ത നിയമമാണല്ലോ. എന്നാൽ മകൻ ഉപ്പയെ വധിച്ച ഒരു കേസിൽ മകന് പിതാവിന്റെ അനന്തര സ്വത്ത് നൽകണമോ? വേണ്ട എന്നാണ് നിയമം. അവിടെ മകന് അനന്തര സ്വത്ത് നൽകലല്ല, അങ്ങനെ നൽകാതിരിക്കലാണ് ശരീഅത് നടപ്പാക്കൽ.

വരൾച്ചാ കാലത്ത് ഖലീഫ ഉമർ മോഷ്ടാവിന്റെ കൈവെട്ടിയില്ലെന്നത് സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു അഭിപ്രായമാണ്. സംഭവത്തിന്റെ നിവേദക പരമ്പര വിശ്വസനീയ യോഗ്യമല്ലെങ്കിൽ കൂടി പ്രസ്തുത സംഭവത്തിന്റെ കാതൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്. അപ്പോൾ കൈ വെട്ടാതിരിക്കലാണ് ശരീഅത് നടപ്പാക്കൽ. (അതേക്കുറിച്ച് പിന്നീട് നാം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട് - **അബ്ദുൽ ഹസൻ ഹകീം**).

ഒരു മോഷ്ടാവിനെ മോഷണ ശ്രമത്തിനിടെ കൈയ്യോടെ പിടികൂടി. എന്തിനാണ് മോഷ്ടിച്ചതെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ വിശന്നിട്ടെന്നായിരുന്നു മറുപടി. ജോലി ചെയ്ത് ജീവിച്ചുകൂടേയെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ ജോലി കിട്ടുന്നില്ലെന്നായി അയാൾ. എങ്കിൽ സകാത് വാങ്ങിക്കൂടേയെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ ആരും സകാത് തരുന്നില്ലെന്നായിരുന്നു മറുപടി. ഈ

വ്യക്തിയെ മോഷണത്തിന്റെ പേരിൽ ശിക്ഷിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല എന്നാണ് ശരീഅത് പറയുന്നത്.

ദാറുൽ ഹർബിൽ ശരീഅത് സ്ഥാപിക്കാം, പക്ഷേ ശിക്ഷാനടപടികൾ ഉണ്ടാവില്ല. ശിക്ഷാ നടപ്പാക്കാൻ ഭരണം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഭരണത്തിന് അത് നടപ്പാക്കാനുള്ള ശക്തിയും മേധാവിത്വവും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ച് ഫർദ് അല്ലാത്ത അനുവദനീയ കാര്യങ്ങൾ പിന്തിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതേക്കുറിച്ച് ശയ്ഖ് അബൂ മുഹമ്മദ് ആസ്വിം അൽ മഖ്ദിസീ പറയുന്നു, "ഇജ്തിഹാദി വിഷയങ്ങളിലോ, സഹിഷ്ണുത കാണിക്കാവുന്ന ശാഖാപരമായ വിഷയങ്ങളിലോ വിധിതീർപ്പ് വലിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് നിദാനമാകുമെങ്കിൽ അവ പിന്തിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്"

മഖാസ്വിദുശ്ശരീഅ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ രൂപങ്ങൾ

വേദക്കാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ഇസ്‌ലാം അനുവദിച്ചു. എന്നാൽ ഖലീഫ ഉമർ അത് വിരോധിച്ചു. ആ നിരോധനം വഴി ശരീഅതിന്റെ ലക്ഷ്യം സംരക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു ഉമർ. *'സദ്ദു ദ്ദരായിഅ്'* അഥവാ 'മാർഗങ്ങൾ അടക്കുക' എന്ന ശറഈ തത്വമാണ് അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചത്. അതായത് മുന്തിരി വിൽപന ഇസ്‌ലാമിൽ അനുവദനീയമാണ്. എന്നാൽ മദ്യം വാറ്റുന്നവന് അത് വിൽക്കൽ ഹറാമാണ്.

നിഷേധികളുമായുള്ള യുദ്ധങ്ങളിലൂടെ പിടിച്ചെടുത്ത ഭൂമി അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ വിശ്വാസികൾക്കിടയിൽ വീതം വെച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഖലീഫ ഉമർ അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. അതിർത്തി പ്രദേശങ്ങളിലെ ഭൂമി വ്യക്തികൾക്കിടയിൽ വീതം വെക്കുന്നതു വഴി, ഭാവിയിൽ വ്യക്തികളുടെ കൈയ്യിലിരിക്കുന്ന അത്തരം ഭൂമികൾക്കായി മുഴുവൻ സമൂഹത്തിനും രാഷ്ട്രത്തിനും ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടി വരുമെന്ന് അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിച്ചു. അതിനാൽ അത്തരം ഭൂമി ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രം തന്നെയാണ് കൈയ്യിൽ വെക്കേണ്ടതെന്ന അഭിപ്രായമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്.

ഇവിടെ നാം കാണുന്നത് ശരീഅതും ശരീഅതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളാണ്. അത് എപ്പോഴും എവിടെയും സംഭവിക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്.

ഒരുകാലത്ത് മൗറിതാനിയയിൽ അടിമത്തം താൽക്കാലികമായി നിരോധിച്ചിരുന്നു. അതിന് കാരണമായി കണ്ടത് അടിമകളുടെ അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രരായ ആളുകളെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി അടിമകളാക്കുന്നത് ഇസ്‌ലാം നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അതുകൊണ്ടാണ് ശയ്ഖ് അബ്ദുല്ലാഹ് അസ്സാം, ശയ്ഖ് അത്വിയതുല്ലാഹ് അല്ലിബ്ബി തുടങ്ങിയ ആധുനിക ജിഹാദി പണ്ഡിതമാർ ഇക്കാലത്ത് സ്ത്രീകളെ അടിമകളാക്കുന്നത് വിരോധിച്ചത്. നാം ശത്രു സ്ത്രീകളെ അടിമകളാക്കുന്നത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക പ്രതികരണമായി ശത്രുക്കൾ മുസ്‌ലിം സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും തട്ടിക്കൊണ്ട് പോവാനും, ബലാൽക്കാരം ചെയ്യുവാനും സാധ്യതകൾ ഏറെയുണ്ടെന്നതാണ് അവരതിന് പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾ. മുസ്‌ലിമിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സുരക്ഷാ ഉറപ്പാക്കലാണ് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രഥമ പരിഗണനയും ബാധ്യതയും. അല്ലാതെ സത്യനിഷേധികളെ പെണ്ണുങ്ങളെ അടിമകളാക്കലല്ല.

ഒന്നാം അഫ്ഗാൻ യുദ്ധവേളയിൽ റഷ്യക്കാരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാനായി പിശാവറിൽ എത്തിയ അറബി യുവാക്കൾ റഷ്യൻ പെണ്ണുങ്ങളെ യുദ്ധത്തിൽ അടിമകളാക്കുന്നതിനെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചതിന് മറുപടിയായി ശയ്ഖ് അബ്ദുല്ലാഹ് അസ്സാം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, "മുസ്‌ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന റഷ്യക്കാരി പെണ്ണുങ്ങളെ തടവുകാരായി പിടിക്കുമ്പോൾ അവരെ അടിമകളാക്കി മാറ്റാവുന്നതാണോ എന്നാണ് നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആവാമെന്നാണ്

ശരിയായ പണ്ഡിത മറുപടി. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നു, നിങ്ങൾക്കത് അനുവദനീയമല്ല. നിങ്ങൾക്കത് ഹറാമാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണതെന്നാണ് ചോദ്യമെങ്കിൽ അറിയുക, നമുക്ക് ഒരു റഷ്യക്കാരിയെ അടിമയായി പിടിക്കാനായേക്കാം. എന്നാൽ അതിന് പകരം നൂറുകണക്കിന് മുസ്‌ലിം സ്ത്രീകൾക്ക് അവരുടെ അഭിമാനവും പവിത്രതയും നഷ്ടമായേക്കും. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് ഇത് അനുവദനീയമാണെന്ന ഫത്‌വയാണോ വേണ്ടത്, അതോ അനുവദനീയമല്ലെന്ന ഫത്‌വയോ? ഒരു പെണ്ണിനെ അടിമയാക്കുന്നതിലൂടെ ശതകണക്കിന് മുസ്‌ലിം പെണ്ണുങ്ങളുടെ അഭിമാനം വിനഷ്ടമാകാൻ ഇടയായിത്തീരുകയാണെങ്കിൽ അത് വിരോധിക്കുകയല്ലേ വേണ്ടത്? ആയതിനാൽ ഫത്‌വ നൽകുന്നവർ വിഷയം ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കണം. തങ്ങൾ എന്ത് വിഷയത്തിലാണ് ഫത്‌വ നൽകുന്നതെന്ന ധാരണയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ചുറ്റുപാടുകളെയും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയും കുറിച്ച തികഞ്ഞ ബോധ്യമുണ്ടായിരിക്കണം" (ഫരീദതുൽ ജിഹാദ് 20, ഫിൽ ജിഹാദി വൽ ഫിഖ്ഹ് 26).

ശയ്ഖ് അത്വിയതുല്ലാഹ് അല്ലിബ്ബി അശ്ശൻഖീതി പറയുന്നു, "ഫിലസ്ത്വീനിലെ ജൂതരെയും ലബനാനിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെയും പോലുള്ള നിഷേധികളായ പെണ്ണുങ്ങളെ അടിമകളാക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ അത് അനുവദനീയമായി നാം കാണുന്നില്ല. മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിന്റെ അഭിമാനവും സുരക്ഷയും മുൻനിർത്തി നാമത് തടയുന്നു. നമ്മുടെ വർത്തമാനകാല ചുറ്റുവട്ടത്തിനും സാഹചര്യത്തിനും അത് ഗുണകരമല്ലെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു.

കാരണം, ഇന്ന് മുസ്‌ലിംകൾ ഒരു ഗറില്ലാ യുദ്ധത്തിലാണ്. അവർ ആക്രമണം നടത്തുകയും തിരിച്ചടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളുടെ കൈവശമുള്ള അടിമ സ്ത്രീകളെ പാർപ്പിക്കാൻ പോലുമാകാത്ത വിധം അരക്ഷിതമായ ജീവിത സാഹചര്യത്തിലൂടെയാണ് അവർ കടന്നു പോകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അങ്ങനെ ചെയുന്നത് വലിയ വിദ്രോഹങ്ങളിലേക്ക് വാതിലുകൾ തുറന്നിട്ടേക്കാം.

എന്നിരുന്നാലും യഥാർഥ സത്യനിഷേധികളായ ജൂതരുടെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ചെടുക്കുന്നത് അടിസ്ഥാനപരമായി തന്നെ അനുവദനീയമാണ്".

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൈയ്യിൽ നിന്ന് ജിസ്‌യ വാങ്ങേണ്ടതില്ലെന്നാണ് സമകാലിക ജിഹാദി പണ്ഡിതന്മാരുടെ മതം. തങ്ങൾ പിടിച്ചെടുത്ത സ്ഥലത്ത് വസിക്കുന്ന അവരുടെ ജീവന് സുരക്ഷ ഉറപ്പാക്കാൻ സാധിക്കാത്തത് കൊണ്ടാണത്. ശത്രുക്കളെ പ്രഹരിച്ച് തെന്നിമാറുന്ന ഗറില്ലാ യുദ്ധമുഖത്താണ് അവർ. സുരക്ഷ നൽകാൻ പറ്റാതിരിക്കുമ്പോൾ ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ ജിസ്‌യ വാങ്ങുന്നത് ശരീഅതിന് വിരുദ്ധമാണ്.

സർവാധികാരം (തംകീൻ) ഇല്ലാത്തത് കൊണ്ട് സിറിയയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്ന് ജിസ്‌യ വാങ്ങരുതെന്ന് അബൂ ഖതാദ അൽ ഫിലസ്ത്വീനി മുജാഹിദീനെ

ഉപദേശികുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത് ശരീഅതിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. ജിസ്‌യ എന്നത് രണ്ട് കക്ഷികൾക്കിടയിലെ ഉടമ്പടിയാണ്. സേവനം തിരിച്ച് നൽകാനായില്ലെങ്കിൽ പണം വസ്വൂലാക്കാൻ ശരീഅത് അനുവാദം നൽകുന്നില്ല.

എന്നാൽ ശരീഅതിന്റെ ഇത്തരം ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നും ഖവാരിജിന് അറിയില്ല. അവർ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യും, പക്ഷെ അതവരുടെ തൊണ്ടക്കുഴിക്ക് താഴേക്ക് ഇറങ്ങില്ല. അതവരുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കില്ല. അവർക്ക് ദീനിൻെറ ഹിക്മത് (പൗരാണിക ഉലമ മഖാസ്വിദ് അഥവാ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്ന വാക്കിന് പകരം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സാങ്കേതികതയാണ് ഹിക്മ അഥവ യുക്തി) മനസ്സിലാവുകയില്ല. ഇമാം ശാത്വിബി പറയുന്നു, "ബാഹ്യ വാക്കുകൾ മാത്രമേ അവർക്കറിയുകയുള്ളൂ. ആഴത്തിലുള്ള ജ്ഞാന (ഇൽമ്) വും ഗ്രാഹ്യ (ഫഹ്മ്) വും അവർക്കില്ല"

ഖുർആനിൽ ആറായിരത്തിൽപരം ആയതുകളുണ്ട്. അതിൽ വെറും ആറ് ആയാത് മാത്രമാണ് ശിക്ഷയെ കുറിച്ച് പറയുന്നത്. പതിനായിരത്തിൽ പരം ഹദീസുകളിൽ വെറും പത്തിൽ താഴെ ഹദീസുകളിൽ മാത്രമാണ് ഹുദൂദ് (ശിക്ഷകൾ) ചർച്ചയായിട്ടുള്ളത്. ഉലൂമുൽ ഖുർആൻ, ഉലൂമുൽ ഹദീസ്, ഉലൂമുൽ ഫിഖ്ഹ് തുടങ്ങി ദശക്കണക്കിന് വിജ്ഞാനങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ ശിക്ഷാ നടപടികളെ കുറിച്ച് ഏറിയാൽ അഞ്ച് താൾ കാണും.

ശരീഅതിന് ലക്ഷ്യങ്ങളുള്ളത് പോലെ ജിഹാദിനുമുണ്ട് ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

ഭൂമിയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്തലാണ് ജിഹാദിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം. ഖുർആനും പ്രവാചക വചനങ്ങളും അത് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലാതെ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ ലക്ഷ്യം എല്ലാ ശത്രുക്കെയും ഇല്ലാതാക്കുക എന്നതല്ല. മനുഷ്യകുലത്തെ മുച്ചൂടും തകർക്കൽ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമേയല്ല. മനുഷ്യകുലത്തെ അക്രമങ്ങളിൽ നിന്നും ത്വാഗൂതിൻെറ അടിമത്വത്തിൽ നിന്നും ജനങ്ങളുടെ ആധിപത്യങ്ങളിൽ നിന്നും മോചിപ്പിച്ച് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രകാശ (നൂർ) ത്തിലേക്കും മാർഗദർശന (ഹിദായത്) ത്തിലേക്കും കൊണ്ടുവരലാണ് നമ്മുടെ ദൗത്യം. വംശഹത്യ നമ്മുടെ രീതിയേയല്ല. അത് ഹിന്ദുവിന്റെയും ജൂതന്റെയും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും രീതിയാണ്.

നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം കുഫ്റിന്റെ ശക്തി തകർക്കുകയും, അവരുടെ ഭരണവും മേൽക്കോയ്മയും അവസാനിപ്പിച്ച് ഇസ്‌ലാമിന് മേധാവിത്വവും നേടിയെടുക്കലാണ്. സകല ദീനുകളെയും പരാജയപ്പെടുത്തി ഇസ്‌ലാമിന്റെ അധീശത്വം ഉറപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് നേർമാർഗവും സത്യദീനുമായി നബിയെ നിയോഗിച്ചതെന്ന് ഖുർആൻ പലവട്ടം ഊന്നി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അത് മുശ്‌രികുകൾക്ക് ഒട്ടും ഇഷ്ടമല്ലെന്ന് കൂടി ഖുർആൻ ഓർമപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

എല്ലാ മനുഷ്യരെയും വധിക്കും വരെ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അല്ലാഹു നമ്മോട് കൽപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ദീനിന് മേധാവിത്വം

കരസ്ഥമാക്കുവോളം, അതയാത് കുഫ്റിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിപ്പിച്ച് ഫിത്ന ഇല്ലാതാകുവോളം, അങ്ങനെ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്തുവോളം യുദ്ധം ചെയ്യാനാണ് കല്പന. യുദ്ധം ചെയ്ത് സർവതും തകർക്കാനും, എല്ലാത്തിനെയും ഇല്ലാതാക്കാനുമല്ല ജിഹാദ്. മറിച്ച്, ചിലത് അവസാനിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്. അക്രമങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാനാണ് ശിക്ഷാനടപടികളെന്നത് പോലെ ചിലത് ഇല്ലാതാക്കാനാണ് ജിഹാദ്. അതായത് ത്വാഗൂതിന്റെ ഭരണം എന്ന ഫിത്നയും അതുവഴി ഭൂമിയിൽ അരങ്ങേറുന്ന സകലമാന അക്രമങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കാൻ. എന്നാൽ യുദ്ധം ചെയ്യാതെ ആ ലക്ഷ്യം സാധ്യമെങ്കിൽ ഇസ്‌ലാമിൽ യുദ്ധം അനിവാര്യമേയല്ല. കാരണം, ചില സമയത്ത് യുദ്ധത്തിന് പകരം ദഅ്‌വത് മാത്രം മതിയാവും. അതുവഴി ശത്രു കീഴടങ്ങിയേക്കാം. ശത്രു ഒരു ഉടമ്പടിക്ക് വഴങ്ങിയേക്കാം. അതായത് ഒരു വെടിനിർത്തലിന്. ഓരോ യുദ്ധത്തിന് മുൻപും നിഷേധികൾക്ക് മുന്നിൽ ഇസ്‌ലാമിനെ സമർപ്പിക്കാനും, അതിന് അവർ വഴങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ കീഴടങ്ങി കപ്പം തരാനും തയാറാവാൻ ആവശ്യപ്പെടാനും നബി പഠിപ്പിച്ചു. ഈ രണ്ട് വാഗ്ദാനങ്ങളും തള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ മാത്രമാണ് യുദ്ധം കൽപ്പിച്ചത്. അതായത്, യുദ്ധം ഒഴിവാക്കാനുള്ള രണ്ട് വഴികൾ ഇസ്‌ലാം മുന്നോട്ട് വെച്ചു. യുദ്ധമായിരുന്നു പരമമായ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അത്തരം വാഗ്ദാങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അതായത്, ജിഹാദ് സദാ യുദ്ധത്തിന് വേണ്ടി മാത്രം ഉള്ളതല്ല. യുദ്ധം, നയതന്ത്രം, ദഅ്‌വത് ഒക്കെ കൂട്ടിച്ചേർന്നതാണ് ജിഹാദ്.

അനുഭവജ്ഞനായ മുതിർന്ന മുജാഹിദും, 1960 കളിലെ സിറിയൻ ജിഹാദി സംഘത്തിന്റെ തലവനായ ശഹീദ് മർവാൻ

ഹദീദിന്റെ ഉപദേശകനും സിറിയയിലേക്ക് അൽ ഖാഇദ നിയമിച്ച പണ്ഡിതനുമായ ശയ്ഖ് അബൂ ഫിറാസ് റിദ്‌വാൻ നാമൂസ് അസൂർറി പറയുന്നു, "നാം ഒരു ദഅ്‌വതീ സമുദായമാണ്. മുഴുലോകത്തേയും അക്രമത്തിൽ നിന്ന് പ്രകാശത്തിലേക്ക് നയിക്കലാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. ഇന്ന് യുദ്ധം നടക്കുന്ന സിറിയയുടെ നാലതിരുകൾക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല നമ്മുടെ പരിപാവനമായ ലക്ഷ്യം. ജനസഞ്ചയത്തെ അപ്പാടെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശ്വേത പ്രകാശത്തിലേക്ക് നയിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ ബാധ്യതയാണ്. അതാണെങ്കിൽ ചിലർ ധരിച്ച് വെച്ചിരിക്കുന്നത് പോലെ യുദ്ധം കൊണ്ട് മാത്രം സാധ്യമായിത്തീരുന്നതുമല്ല. യഥാർഥ അടിസ്ഥാനം ജനങ്ങളെ നേർമാർഗതിലേക്ക് വഴികാണിക്കലാണ്.

യുദ്ധം ഇസ്‌ലാമിൽ ഒരു അപവാദമാണ്. നാം ഒരു ദഅ്‌വതീ സമുദായമാണ്. യുദ്ധം മാത്രമല്ല നമ്മുടെ ദൗത്യം. നാം ജനതയെ അല്ലാഹുവിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. അവരത് സ്വീകരിച്ചാൽ പിന്നെ നാം എന്തിന് അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യണം? നയതന്ത്രത്തിലെ ഏറ്റവും അവസാന പടിയാണ് ഇസ്‌ലാമിലെ യുദ്ധം. കടുത്ത ഒരു നയതന്ത്രം.

എല്ലാ അർഥത്തിലും ജനങ്ങളെ നേരിലേക്ക് ക്ഷണിക്കാനാണ് നാം ശ്രമിക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രബോധനം, മസ്ജിദുകൾ, മീഡിയ തുടങ്ങി എല്ലാ മാർഗങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് നാം അവരെ സുമാർഗത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വിഘ്നം നിൽക്കുവാനും, വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ജനങ്ങളെ തടയുവാനും ശ്രമിച്ചാൽ

അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശം എത്തിക്കുവാൻ സാധ്യമാവുന്ന അവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനായി നാം അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യും. ഭൂമിയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുവോളം നാം അവരുമായി പടവെട്ടും.

അധികാരത്തിന് വേണ്ടിയല്ല നമ്മുടെ യുദ്ധം. മർദ്ദിച്ചൊതുക്കപെടുന്നവർക്ക് വേണ്ടിയാണ്. കാരണം, അല്ലാഹുവിന്റെ ശരീഅത് മർദ്ദനത്തെ തടയുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം ഉയർത്താൻ വേണ്ടിയാണ് നമ്മുടെ യുദ്ധം. യുദ്ധം ചെയ്യാതെ അവന്റെ വചനം ഉയർത്താൻ ആവുമെങ്കിൽ നാം യുദ്ധം ചെയ്യുകയില്ല".

അൽ ഖാഇദയുടെ സെൻട്രൽ കമാൻഡ് അംഗവും ശൻഖീത്വി പണ്ഡിതനുമായ ശയ്ഖ് അത്വിയതുല്ലാഹ് അല്ലിബ്വി ഇറാഖി യുദ്ധവേളയിൽ അന്നത്തെ നേതാവായ അബൂ മുസ്വ്അബ് അസ്സർഖാവിക്ക് അയച്ച കത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി. "എന്റെ പ്രിയ സഹോദരാ.... അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രുക്കളെ പ്രഹരിക്കുന്നതിലും ആക്രമിക്കുന്നതിലും അതിനുമപ്പുറം സാധിക്കുന്നതിലും താങ്കൾ വിജയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉന്നതവും മേൻമയുള്ളതുമായ കാര്യങ്ങളാണവ. അവയെ നാം അല്പം പോലും വിലകുറച്ച് കാണുകയില്ല. ഇനിയും താങ്കൾക്ക് ധാരാളം അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാനും, അത് വർദ്ധിപ്പിച്ച് തരുവാനും അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് എല്ലാമായില്ല. ഈ പാത സുദീർഘവും ദുർഘടവുമാണ്. അല്ലാഹുവാണ് വലിയവൻ എന്നതിനാൽ അവന് ശിക്ഷിക്കാനുമാകും. ശരിയായ വിജയം അടിസ്ഥാനങ്ങളുടെയും മൂല്യങ്ങളുടെയും വിജയമാണ്.

ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് ക്ഷണിക്കലാണ് ഏറ്റവും വലിയ ഹർഷം. യഥാർഥ വിജയം ജനമനസ്സുകൾ കീഴടക്കലാണ്. ഹുദയ്ബിയ സന്ധിയെ സുവ്യക്ത വിജയമായാണ് ഇസ്‌ലാം കണ്ടത്. രാഷ്ട്രീയ നയചാതുര്യം സൈനിക നീക്കങ്ങൾക്ക് മേൽ സ്വാധീനമുറപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വിശ്വാസികളും അല്ലാത്തവരുമായ എല്ലാ സമൂഹവും അംഗീകരിച്ച യുദ്ധ സ്തംഭമാണത്. അതുകൊണ്ടാണ് സായുധനീക്കങ്ങളെ നയതന്ത്രത്തിന്റെ സേവകനെന്ന് പറയുന്നത്. നാം ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആളുകളായതുകൊണ്ട് തന്നെ നമ്മൾ നയതന്ത്രതയുടെയും യുക്തിയുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും കൂടി ആളുകളാണ്. നീതിയിലും കരുണയിലും അധിഷ്ഠിതമായ സുകൃതങ്ങളും ഇത്യാദി സംഗതികളുടെയും അടിസ്ഥാനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകരാണ് നാം. നമ്മുടെ സായുധ നീക്കങ്ങൾ നമ്മുടെ ശറഇയായ നയനിലപാട്ടുകൾക്ക് അനുസരിച്ചുള്ളതായില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഹ്രസ്വ ലക്ഷ്യങ്ങളും വിജയങ്ങളും നമ്മുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും സമുന്നതമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും അനുസൃതമല്ലെങ്കിൽ അത് അപചയത്തിനും ക്ലേശങ്ങൾക്കും വികല്പങ്ങൾക്കും നിമിത്തമായിത്തീരും" (11.12.2005 കിൽ എഴുതിയ കത്ത്).

ലോകത്തെ അപ്പാടെ നാം.ശത്രുവായി കണക്കാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ലോകം മുഴുവൻ ഇസ്‌ലാം ഭരിക്കണമെന്ന് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.